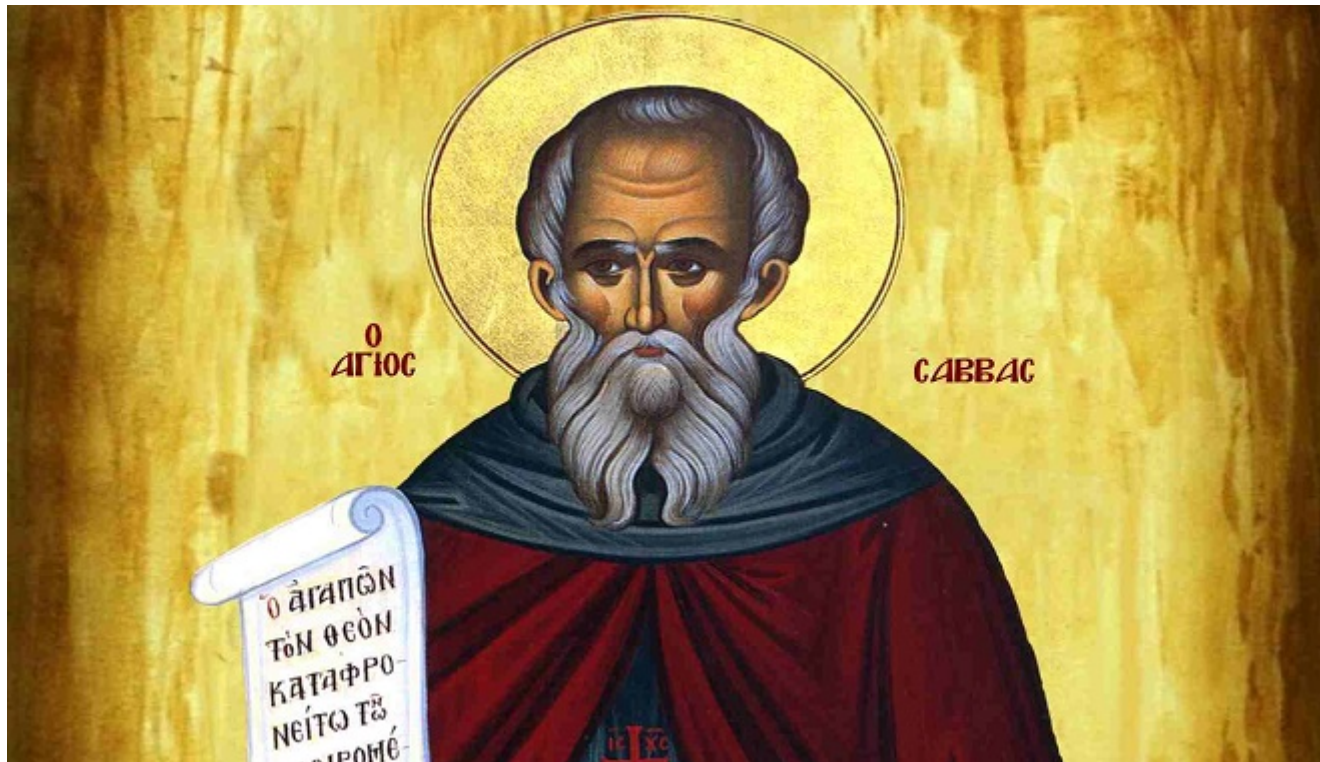

Σάββα του Ηγιασμένου. Βίος και μηνύματα

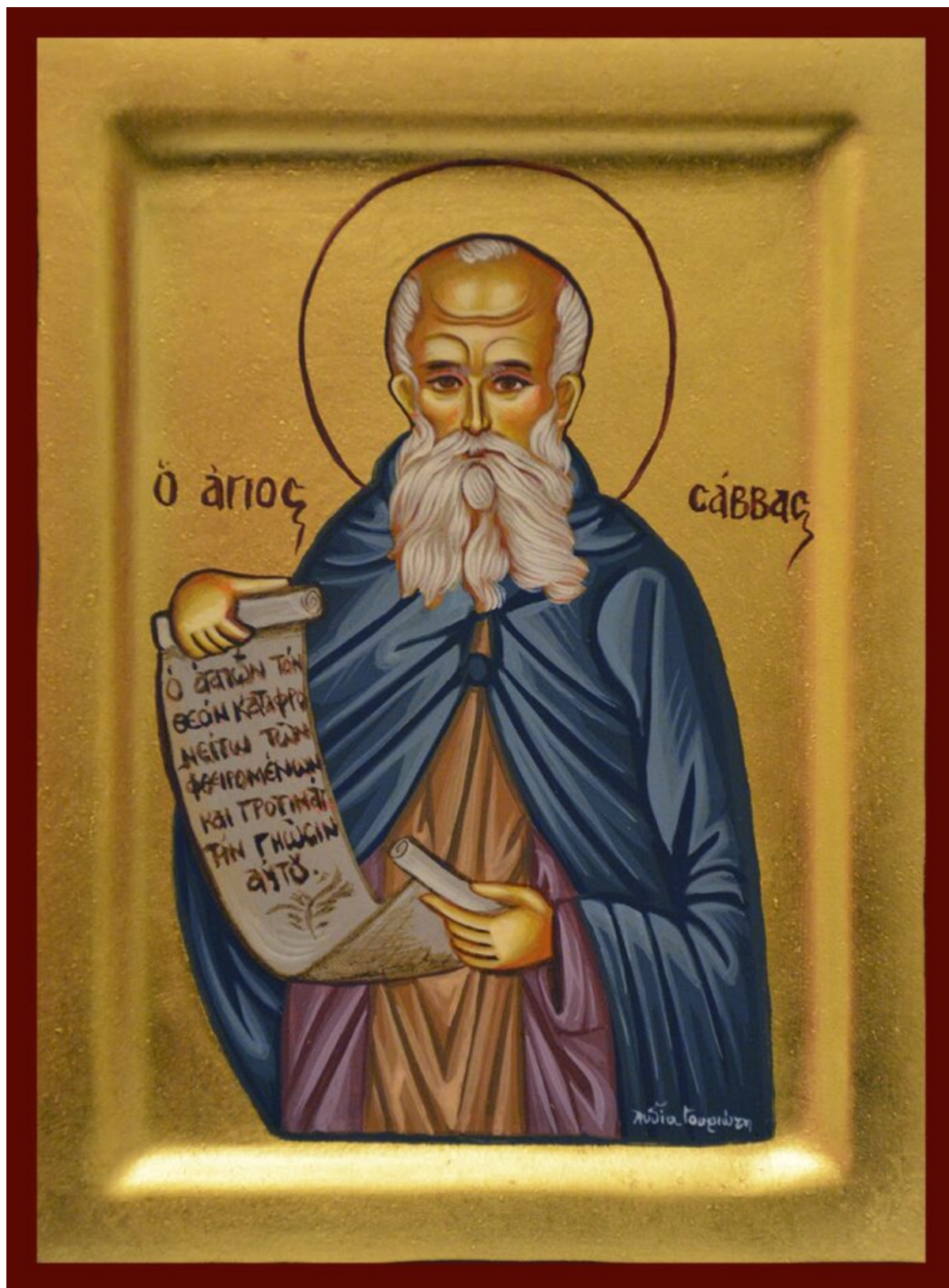
[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Στην ανέορτη αντίληψη της ζωής όπου η αργία εννοείται ως απραξία, η Εκκλησία συνεχίζει να προβάλλει τις εορτές των αγίων της και να μας καλεί σε μια δυναμική πορεία ζωής, μιμούμενοι τους εορταζόμενους αγίους.

Στις 5 Δεκεμβρίου κάθε χρόνο γιορτάζουμε τον άγιο Σάββα τον Ηγιασμένο. Από μικρό παιδί αγαπούσε την ασκητική ζωή, ώστε στην ηλικία των οκτώ χρόνων να ενταχθεί στη μοναστική αδελφότητα των Φλαβιανών, στην επαρχία της Καππαδοκίας, κοντά στο χωριό του Μουταλάσκα. Οι γονείς του, Σοφία και Ιωάννης, αποδεχόμενοι τον πόθο του, άφησαν το μικρό Σάββα να ακολουθήσει το μοναχικό βίο. Μετά από δέκα χρόνια παραμονής του στο Μοναστήρι αυτό, άνδρας πλέον, αναχώρησε για τα ξακουστά Μοναστήρια της Παλαιστίνης, κοντά στον όσιο Ευθύμιο το Μεγάλο και στον όσιο Θεόκτιστο. Εκεί, μαθήτευσε την ησυχαστική τέχνη, ώστε μετά την κοίμησή τους να ασκητέψει μόνος του για πέντε χρόνια. Ο άγιος Ευθύμιος προείδε τη μοναχική του πορεία, λέγοντας του ότι θα ιδρύσει τη μεγαλύτερη, για την εποχή του, Λαύρα με πολυάριθμους μαθητές.

Σύντομα μαζεύτηκαν κοντά του πολλοί που ποθούσαν να ζήσουν την πνευματική ζωή στην τέλεια της μορφή. Είχε, όμως, και τρεις μεγάλους πειρασμούς που τους αντιμετώπισε ως εξής:

1. Από κοντινούς του ανθρώπους που ακόμα ζούσαν την ασθένεια των παθών.

Τους αντιμετώπισε με επιείκεια και καλοσύνη.

2. Από αιρετικούς που αλλοίωναν ύπουλα την Ορθόδοξη πίστη. Τους αντιμετώπισε προβάλλοντας με θάρρος και ξεκάθαρα την Ορθόδοξη πίστη. Και
3. Από τους δαίμονες, που τους αντιμετώπισε με τη δύναμη του Σταυρού του Χριστού και την αδιάλειπτη επίκληση του ονόματός Του.

Έφυγε απ' αυτή τη ζωή το 532 μ.Χ σε ηλικία ενενήντα τεσσάρων ετών, αφήνοντας πολλούς μοναχούς- μαθητές του σε επτά μοναστήρια, θεωρούμενος από τους πιστούς, μαζί με τον άγιο Θεοδόσιο το Μέγα, ως οι μεγαλύτεροι στύλοι και φωστήρες της Ορθοδοξίας στην Ανατολή^[1].

Τι θα μπορούσε να πει σε μας σήμερα ο βίος του αγίου Σάββα του Ηγιασμένου, που έζησε δεκαπέντε αιώνες πριν από μας, όταν, μάλιστα, οι ενέργειες του αντιβαίνουν στη σύγχρονη παιδαγωγική και την αντίληψη για τη χαρά της ζωής;

Κανείς δεν μπορεί να μιμηθεί ακριβώς τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου χωρίς να χάσει την προσωπικότητά του. Η Εκκλησία θέλει να μας βοηθήσει να τη βρούμε κι όχι να τη χάσουμε. Η προβολή του βίου ενός αγίου, κυρίως την ημέρα της γιορτής του, τονίζει τη σχέση που έχουμε μαζί του ως μέλη της ίδιας πνευματικής οικογένειας, της Εκκλησίας.

Η άσκηση, ως τρόπος θεραπείας από τα πάθη που μας στερούν τη χαρά της ζωής, τη σχέση με άλλους και τη φυσιολογική μας συμπεριφορά, ποικίλλει στον καθένα, ανάλογα με τις προτεραιότητες, τις δυνάμεις, τις συνθήκες. Οδηγεί στην ταπείνωση το να γνωρίζουμε πόσο πολύ αγωνίστηκαν άλλοι πριν από μας, χάριν της αγάπης τους στο Χριστό.

Αν Σάββας προέρχεται από το Σάββατο που σημαίνει ανάπαυση, τότε ο άγιος μας δείχνει τον τρόπο που θα αναπαυτούμε ουσιαστικά: με την άσκηση και την αγάπη στο Χριστό να γευτούμε ό,τι και οι άγιοι: την εντός ημών Βασιλεία «νυν και αεί».

[1] Από το βιβλίο του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, ο Πρόλογος της Αχρίδος, Άθως 2010, σ.47-49.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN